

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

sprawie plut. M.G. oraz plut. Ł.P.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 listopada 2025 r.

skargi obrońcy oskarżonych

na wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 lutego 2025 r.,

sygn.SA 2/25, uchylający wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w Warszawie z

8 października 2024 r., sygn. akt Sg. 33/23 i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539 e § 2 k.p.k.

postanowił

1. oddalić skargę;
2. obciążyć oskarżonych kosztami postępowania skargowego, w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Garnizonowy w Warszawie wyrokiem z 8 października 2024 r., sygn. akt Sg. 33/23 uniewinnił plut. M.G. od popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia tj. przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz plut. Ł.P. od popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia tj. przestępstwa określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na skutek apelacji prokuratora, Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 24 lutego 2025 r., sygn. SA 2/25, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w Warszawie.

Skargę na wyrok sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonych i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. naruszenie art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. w zw. z art. 454 §1 k.p.k. poprzez przedwczesne uchylenie wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy zaistniały okoliczności wskazane w treści skargi;
2. art. 167 k.p.k. poprzez błędne uznanie, że sąd I instancji nie podjął się inicjatywy dowodowej z urzędu poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z odtworzenia płyty CD z kontroli operacyjnej w całości czy też w części z uwagi na konieczność wyjaśnienia okoliczności mających istotne znaczenie zdaniem sądu II instancji oraz oskarżyciela publicznego dla rozstrzygnięcia sprawy;
3. art. 167 k.p.k. poprzez brak podjęcia się przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej z urzędu poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z odtworzenia płyty CD z kontroli operacyjnej w całości czy też w części z uwagi na konieczność wyjaśnienia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a które to wątpliwości sądu II instancji powziął na skutek apelacji,
4. art. 405 k.p.k. poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że art. 405 § 2 i 3 k.p.k. nie uprawnia sądu do uznawania za ujawniony „całego zebranego w sprawie materiału dowodowego”, a jedynie odnosi się do tych protokołów i dokumentów co do których spełnione zostały wcześniej warunki z art. 405 § 2 i 3 k.p.k., gdzie tymczasem art. 405 § 4 k.p.k. stanowi, że o ujawnieniu bez odczytywania protokołów i dokumentów zamieszcza się wzmiankę w protokole rozprawy, zaś wskazywanie poszczególnych protokołów i dokumentów nie jest konieczne.

Autor skargi wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedziona przez obrońcę skarga nie zawierała argumentacji mogącej skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Wynikający art. 539a § 3 k.p.k. nadzór Sądu Najwyższego nad przestrzeganiem normy określonej w art. 437 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym sprowadzać się może jedynie do oceny zasadności podjęcia decyzji kasatoryjnej przez sąd odwoławczy, a nie zasadności samego środka odwoławczego (apelacji). Skarga na wyrok sądu odwoławczego nie ma też charakteru *sui generis* "superapelacji", która nakazywałaby Sądowi Najwyższemu przejmować rolę sądu odwoławczego i ponownie oceniać zarzuty apelacyjne.

W przedmiotowej sprawie, sąd odwoławczy jako podstawę wydania wyroku kasatoryjnego wskazał na treść 454 § 1 k.p.k., zaś powyższe rozstrzygnięcie nie było przedwczesne. Analiza treści skargi prowadzi jednak do wniosku, że obrońca wyraźnie pomija argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego, z której wprost wynika, jaka była faktyczna przyczyna i podstawa uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania

W treści z kolei uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że sąd *ad quem* wskazał na liczne sprzeczności, przemilczenia i brak staranności w prowadzonym przez instancji postępowaniu dowodowym. Powyższe z kolei doprowadziło do przekonania, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, w szczególności zeznania K.P., S.M. i K.P., stenogramy rozmów utrwalonych w toku kontroli operacyjnej nie został poddany przez sąd I instancji logicznej i wnikliwej ocenie. W szczególności sąd I instancji, mimo, iż uznał za wiarygodne

dowody w postaci dokumentów kontroli operacyjnej, pominął, że z treści tych dowodów wynika, że 28 sierpnia 2021 r. telefon komórkowy K.P. logował się jedynie w K..

Wskazać należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przeprowadzenie przewodu na nowo w całości jest konieczne wówczas, gdy sposób przeprowadzenia dowodów przez sąd *a quo* dotknięty jest tego typu wadliwościami, że samo częściowe tylko uzupełnienie postępowania dowodowego przez dodatkowe przeprowadzenie dowodów przez instancję odwoławczą byłoby niewystraczające, a to właśnie z powodu uchybień w zakresie sposobu przeprowadzenia całego postępowania dowodowego przed sądem pierwszej instancji (*tak: wyrok SN z 22.11.2023 r., II KS 47/23, LEX nr 3631002*). Taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie, co wynika z treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów z treści skargi (pkt. 2-4), dotyczących prawidłowości w zakresie podjętych przez sąd II instancji decyzji procesowych z zakresu postępowania dowodowego, to uznać należy te zarzuty za nieuprawnione. Przeprowadzenie przez Sąd Najwyższy tego rodzaju kontroli - z uwagi na ograniczony charakter skargi wobec brzmienia art. 539a § 3 k.p.k. - w niniejszym postępowaniu nie jest dopuszczalne. Przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym, nie jest uprawniony do kontroli przeprowadzonej w wyroku sądu odwoławczego oceny poszczególnych dowodów w aspekcie odpowiedzialności oskarżonych, zaś skarga na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu I instancji nie jest środkiem służącym weryfikacji oceny dowodów dokonanej w II instancji.

Mając powyższe na względzie na podstawie [art. 539e § 2](#) k.p.k. postanowiono jak w części wstępnej postanowienia. Rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania skargowego znajduje uzasadnienie w treści [art. 539f](#) k.p.k. w zw. z [art. 527 § 2](#) k.p.k.

[WB]

[a.ł]

